

Parafia św. Augustyna

ISSN 2300-9233

ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa

Msze św. dzień powszedni: 7⁰⁰, 8⁰⁰, 9⁰⁰, 18³⁰

niedziela: 7⁰⁰, 8³⁰, 10⁰⁰, 11³⁰, 13⁰⁰, 18³⁰ i 19⁴⁵

Spowiedź św. na każdej Mszy św.

Kancelaria: od wtorku do piątku w godz. 9³⁰ - 10⁰⁰; 16⁰⁰ - 17⁴⁵

tel.: 22-838-30-95 tylko w godz. urzędowania

Konto parafii św. Augustyna: 56 1240 2063 1111 0010 0087 4213

II niedziela zwykła

16 stycznia 2022

LITURGIA SŁOWA

Iz 62, 1-5; Ps 96; 1 Kor 12, 4-11; J 2, 1-11

Ref. Psalmu: **Pośród narodów głoscie chwałę Pana**

W Kanie Galilejskiej odbywało się wesele i była tam Matka Jezusa. Zaproszono na to wesele także Jezusa i Jego uczniów. A kiedy zabrakło wina, Matka Jezusa rzekła do Niego: "Nie mają wina". Jezus Jej odpowiedział: "Czyż to moja lub Twoja sprawa, Niewiasto?"

Czy jeszcze nie nadeszła godzina moja?" Wtedy Matka Jego powiedziała do sług: "Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie". Stało zaś tam sześć stągwi kamiennych przeznaczonych do żydowskich oczyszczeń, z których każda mogła pomieścić dwie lub trzy miary. Jezus rzekł do sług: "Napełnijcie stągwie wodą". I napełnili je aż po brzegi. Potem powiedział do nich: "Zaczerpnijcie teraz i zanieście staroście weselnemu". Ci więc zanieśli.

Gdy zaś starosta weselny skosztował wody, która stała się winem – a nie wiedział, skąd ono pochodzi, ale słudzy, którzy czerpali wodę, wiedzieli – przywołał pana młodego i powiedział do niego: "Každy człowiek stawia najpierw dobre wino, a gdy się napiją, wówczas gorsze. Ty zachowałeś dobre wino aż do tej pory". Taki to początek znaków uczynił Jezus w Kanie Galilejskiej. Objawił swoją chwałę i uwierzyli w Niego Jego uczniowie.

– Oto słowo Pańskie.

KOMENTARZE DO CZYTAŃ

Przygotowane przez Bractwo Słowa Bożego

Wybrany fragment z Księgi Izajasza należy do cyklu tekstów pisanych dla Izraelitów wracających

z wygnania babilońskiego dla podtrzymania gasnącej wiary. W VI w. przed Chry-

Kontemplując scenę opisaną przez Jana, będę towarzyszył Jezusowi, który opuszcza dom rodzinny i rozpoczyna swoją misję wśród ludzi. Razem z Jezusem i Maryją chcę uczestniczyć w wydarzeniu w Kanie Galilejskiej. Wejdę w atmosferę wesela.

Popatrzę na zatroskanie Maryi z powodu braku wina i posłucham, jak rozmawia z Synem. Maryja potrafi zwykle wydarzenia życia odnosić do Jezusa. Rozmawia z Nim o codziennych sprawach, z wiarą prosi o pomoc.

Co mogę powiedzieć o przeżywaniu mojej codzienności z Jezusem? Czy zapraszam Go w moje codzienne „wesela” i troski? Czy radzę się i pytam Go o zdanie w chwilach wyborów i bezradności?

„Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie”. Jakie uczucia wywołują we mnie słowa Maryi? Czy stać mnie w tej chwili na spełnienie wszystkiego, czego zapragnęłyby ode mnie Jezus?

Będę się przyglądał sługom, którzy wypełniają każde słowo Jezusa: „Napełnili stągwie aż po brzegi”. Czy potrafiłbym podjąć każde wezwanie Jezusa? Jakich żądań bałbym się usłyszeć? Wypowiem to szczerze przed Jezusem.

Powiem szczerze Jezusowi o moich oporach wewnętrznych, które utrudniają mi przyjmowanie na co dzień Jego woli. Czego dotyczą moje opory? Zwierzę się z nich także Maryi i poproszę, by pomogła mi je pokonywać. Będę w sercu wzywał: „Maryjo, pomóż mi ufać Jezusowi tak jak Ty”.

Krzysztof Wons SDS

stusem wiara w Boga Jahwe nie była powszechna i wyznawała ją stosunkowo mała garstka osób. Jej wyznawcy musieli charakteryzować się wielką siłą, by nie tylko sami wytrwali, ale głosili wielkość i znaczenie niewidzialnego Boga. W religiach, w których bóstwo przybierało konkretny kształt, a jego przychylność materializowała się od razu, w namacalny sposób, było łatwiej o wyznawców. Zbawienie, które miało nastąpić „kiedyś”, nie było popularne.

Nie inaczej jest dzisiaj. Chrześcijaństwo wyrasta z wiary starożytnego Izraela i boryka się z podobnymi problemami. By podtrzymać ogień wiary, Bóg powołuje proroków i nauczycieli, aby kontynuowali dzieło misyjne.

W niedawno wydanym Liście Apostolskim *Antiquum ministerium* papież Franciszek, ustanowił posługę świecką katechety. Dobrze jest, aby do ustanowionej posługi katechety byli powoływani mężczyźni i kobiety o głębokiej wierze i dojrzałości ludzkiej, by brali czynny udział w życiu wspólnoty chrześcijańskiej, byli zdolni do przyjmowania innych, do szczodrości i życia w komunii braterskiej, by otrzymywali należną formację biblijną, teologiczną, duszpasterską i pedagogiczną, aby byli uważnymi głosicielami prawdy wiary oraz by mieli już wcześniejsze doświadczenie katechezy. (List Apostolski An-

tiquum ministerium, pkt. 8). Jak podkreśla Papież Franciszek, jest to ważne zadanie dla biskupów.

Komentarz do psalmu

Głoszenie chwały Boga z radością wszystkim ludziom to zadanie każdego chrześcijanina. Każdy bez wyjątku szuka radości i szczęścia, często goniąc za iluzją. Prawdziwym zbawieniem jest tylko to, które otrzymujemy przez Chrystusa. Entuzjazm, z jakim psalmista wyraża swój zachwyt i zachęca do podejmowania wyzwania, może udzielić się każdemu modłącemu się tymi pięknymi słowami.

Komentarz do drugiego czytania

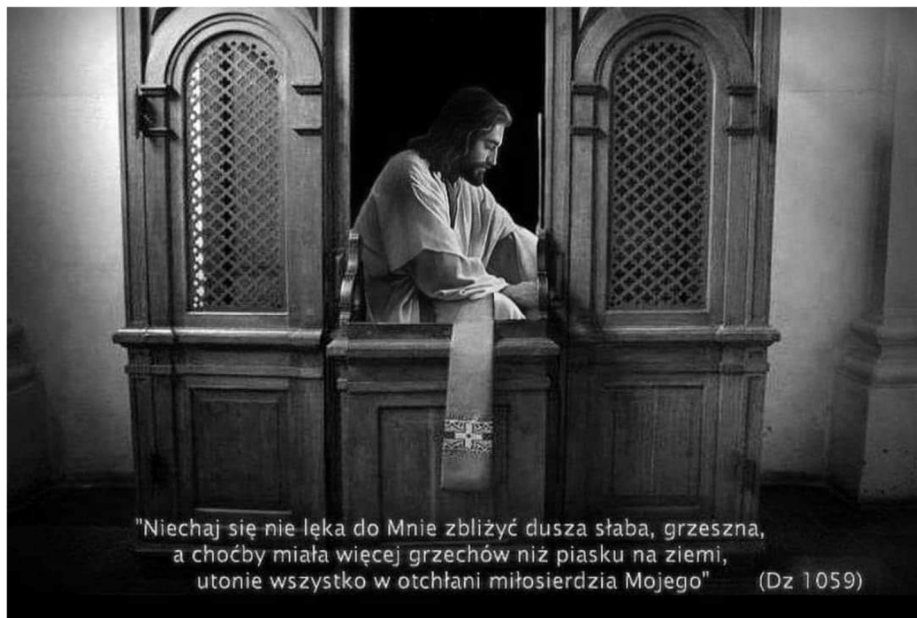
Kiedy Duch Święty przenika serce, odkrywamy, że Panem jest Jezus. O tej prawdzie można wiedzieć, ale by ją w pełni uznać za swoją i pójść za Nim, niezbędna jest moc samego Boga. Wtedy odkrywamy swoje przeznaczenie, swoją misję wyznaczoną przez Boga dla rozkwitu wspólnoty. Ta rola niczym się nie różni od tego, kim jesteśmy i co robimy. Czasami wymaga pewnej korekty, uporządkowania spraw, ale zasadniczo, w tym momencie ujawniają się w świetle Ducha możliwości człowieka i jego głęboko ukryte pragnienia. Jest to chwila przełomowa

KATECHIZM KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO

1514 Namaszczenie chorych "nie jest sakramentem przeznaczonym tylko dla tych, którzy znajdują się w ostatecznym niebezpieczeństwie utraty życia. Odpowiednia zatem pora na przyjęcie tego sakramentu jest już wówczas, gdy wiernym zaczyna grozić niebezpieczeństwo śmierci z powodu choroby lub starości".

1515 Jeśli chory, który został namaszczony, odzyskał zdrowie, w przypadku nowej ciężkiej choroby może ponownie przyjąć ten sakrament. W ciągu tej samej choroby namaszczenie chorych może być udzielone powtórnie, jeśli choroba się pogłębia. Jest rzeczą stosowną przyjąć sakrament namaszczenia chorych przed trudną operacją. Odnosi się to także do osób starszych, u których pogłębia się słabość. "...niech sprowadzi kapłanów Kościoła".

1516 Tylko kapłani (biskupi i prezbiterzy) są szafarzami namaszczenia chorych. Obowiązkiem duszpasterzy jest pouczanie wiernych o dobrodziejstwach tego sakramentu. Wierni powinni zachęcać chorych do wezwania kapłana i przyjęcia tego sakramentu. Chorzy powinni przygotować się do jego przyjęcia przez dobre dyspozycje, z pomocą duszpasterza i całej wspólnoty kościelnej, która w szczególny sposób powinna otaczać chorych swoją modlitwą i braterską pomocą.

"Niechaj się nie lęka do Mnie zbliżyć dusza słaba, grzeszna,
a choćby miała więcej grzechów niż piasku na ziemi,
utonie wszystko w otchłani miłosierdzia Mojego" (Dz 1059)

w życiu. Budzi nadzieje, że życie ma sens. Pozwala śmiało iść do przodu, chociaż to droga bez gwarancji na spektakularny sukces.

Komentarz do Ewangelii

Z powodu Matki Jezusa obecnej na weselu w Kanie Galilejskiej Je-

zus także został zaproszony na tę uroczystość. Wydarzenie to stanowi jeden z momentów przełomowych w historii zbawienia i działalności Jezusa. Do tej pory świadectwo o Nim dawały inne osoby cieszące się autorytetem: Jan Chrzciciel czy Symeon, wskazujące Je-

zusa jako Mesjasza. W Kanie Jezus po raz pierwszy objawił, Kim jest. Nieprzypadkowo wesele jest miejscem tego ważnego zdarzenia. Uczta weselna to uroczystość radosna i pełna nadziei na szczęśliwą przyszłość i nie może na niej zabraknąć świeżo poślubionych mał-

żonków, świadków, gości, jedzenia i trunków rozweselających uczestników przyjęcia. Maryja zauważyła brak wina i zwróciła się do Syna o pomoc.

Komentarze zostały przygotowane przez Klementynę Pawłowicz-Kot

17 STYCZNIA

ŚWIĘTY ANTONI, OPAT

Antoni (zwany później Wielkim) urodził się w Środkowym Egipcie w 251 r. Miał zamożnych i religijnych rodziców, których jednak wcześniej stracił (w wieku 20 lat). Po ich śmierci, kierując się wskazaniem Ewangelii, sprzedał ojcowiznę, a pieniądze rozdał ubogim. Młodszą siostrę oddał pod opiekę szlachetnym paniom, zabezpieczając jej byt materialny. Sam zaś udał się na pustynię w pobliżu rodzinnego miasta. Tam oddał się pracy fizycznej, modlitwie i uczynom pokutnym. Podjął życie pełne umartwienia i milczenia. Nagła zmiana trybu życia kosztowała go wiele wyrzeczeń, a nawet trudu. Jego żywot, spisany przez św. Atanazego, głosi, że Antoni musiał znieść wiele jawnych ataków ze strony szatana, który go nękał, jawiąc mu się w różnych postaciach. Doznawał wtedy umacniających go wizji nadprzyrodzonych.

Początkowo Antoni mieszkał w grocie. Około 275 r. przeniósł się na Pustynię Libijską. Dziesięć lat później osiadł w ruinach opuszczonej fortecy Pispir na prawym brzegu Nilu. Miał dar widzenia rzeczy przyszłych. Słynął ze świętości i mądrości. Walki wewnętrzne, jakie ze sobą stoczył, stały się później ulubionym tematem malarzy (H. Bosch, M. Grünewald) i pisarzy (G. Flaubert, A. France).

Jego postawa znalazła wielu naśladowców. Sława i cuda sprawiły, że zaczęli ściągać uczniowie, pragnący poddać się jego duchowemu kierownictwu. Po wielu sprzeci-

wach zdecydował się ich przyjąć i odtąd oaza Faium na pustyni zaczęła zapełniać się rozrzuconymi wokół celami eremitów (miało ich być około 6000). Owe wspólnoty pustelników nazwano laurami.

Wśród pierwszych uczniów Antoniego znalazł się św. Hilarion.

W 311 r. Antoni gościł w Aleksandrii, wspierając duchowo prześladowanych przez cesarza Maksymiana chrześcijan. Spotkał się wówczas ze św. Aleksandrem, biskupem tego miasta i męczennikiem. Następnie, ok. 312 roku, udał się do Tebaidy, gdzie w grocie w okolicy Celzum, w górach oddległych ok. 30 km od Nilu, spędził ostatnie lata życia. Stąd właśnie wybrał się do Teb, gdzie odwiedził św. Pawła Pustelnika. W latach 334-335 ponownie udał się do Aleksandrii. W roku 318 wystąpił tam bowiem z błędną nauką kapłan Ariusz. Znalazł on wielu zwolenników. Zatraskany o czystość wiary, żyjący jeszcze św. Aleksander zwołał synod, na którym około stu biskupów potępiło naukę Ariusza. Znalazł on jednak potężnych protektorów, nawet w samym cesarzu

Konstantynie Wielkim, a przede wszystkim w jego następcy - Konstancjuszu, który rozpoczął bezwzględną walkę z przeciwnikami arianizmu. Dla ustalenia, po czyjej stronie jest prawda, Antoni udał się do Aleksandrii, gdzie biskupem był wówczas św. Atanazy. Po rozmowach z nim stał się żarliwym obrońcą czystości wiary wśród swoich uczniów.

Cieszył się wielkim poważaniem. Korespondował m.in. z cesarzem Konstantynem Wielkim i jego synami. Zachowane listy Antoniego do mnichów zawierają głównie nauki moralne - szczególnie nacisk kładzie w nich na poszukiwanie indywidualnej drogi do doskonałości, wsparte lekturą Pisma św.

Według podania św. Antoni zmarł 17 stycznia 356 roku w wieku 105 lat. Życie św. Antoniego było przykładem dla wielu nie tylko w Egipcie, ale i w innych stronach chrześcijańskiego świata. Jego kult rychło rozprzestrzenił się na całym Wschodzie. W roku 561 cesarz Justynian I przeniósł uroczyscie jego relikwie do Aleksandrii. W roku 635 przeniesiono je do Konstantynopola. W wieku XII krzyżowcy zabrali je stamtąd do Francji do Monte-Saint-Didier, a w roku 1491 do Saint Julien koło Arles. Antoni jest patronem zakonu antoninów (powstałego w XII w. dla obsługi pielgrzymów przybywających do grobu św. Antoniego), dzwonników, chorych, hodowców trzody chlewnej (według legendy uzdrowił

niewidome prosię), koszykarzy, rzeźników, szczotkarzy i ubogich. Orędownik w czasie pożarów. W ciągu wieków wzywano go podczas epidemii oraz chorób skórnych. Ku czci św. Antoniego Pustelnika wyrabiano krzyżyki w formie tau. Ku jego czci poświęcano

również ogień, by chronił bydło od zarazy zwanej "ogniem".

W ikonografii św. Antoni przedstawiany jest jako pustelnik, czasami w długiej szacie mnicha. Szczególne zainteresowanie artystów budził temat kuszenia św. Antoniego. Jego atrybutami są: dzwo-

nek, dzwonek i laska, krzyż egipski w kształcie litery tau, księga reguły monastycznej, lampa, lampka oliwna, laska, lew kopiący grób, pochodnia, świnia, pod postacią której kusił go szatan, źródło.

MODLITWA ŚW. JANA PAWŁA II O JEDNOŚĆ CHRZEŚCIJAN

„Nie tylko za nimi proszę, ale i za tymi, którzy dzięki ich słowu będą wierzyć we Mnie aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty Ojczy we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał...”. (J 17, 20-21)

Boże, Ojczy Pana naszego, Jezusa Chrystusa, jedynego Zbawiciela, dozwól, abyśmy uświadamiali sobie wielkie niebezpieczeństwa, w jakich pogrążają nas nieszczęsne podziały. Spraw, aby znikła wszelka nienawiść, wszelkie przesady, wszystko, co może nam stawać przeszkody na drodze do zjednoczenia i Bożej zgody. Jak jest tylko jedno Ciało i jeden Duch i jedna nadzieja, którą otrzymaliśmy, jak jest jeden Pan, jeden chrzest, jedna wiara, jeden Bóg i Ojciec wszystkich, tak też spraw, abyśmy mogli żyć zjednoczeni świętymi węzłami prawdy i pokoju, wiary i miłości i jedną myślą oraz jednym głosem mogli wychwalać Ciebie. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Maryjo, która jesteś pierwszą służebnicą jedności Chrystusowego Ciała ukształtowanego pod Twoim macierzyńskim sercem, pomóż nam. Pomóż wszystkim, którzy tak boleśnie odczuwają dramat dziejowych podziałów chrześcijaństwa, odnajdywać wytrwale drogę do jedności Ciała Chrystusa poprzez bezwzględność wierności Duchowi Prawdy i Miłości, który został im dany za cenę Krzyża i Śmierci Twojego Syna. Amen.

O G Ł O S Z E N I A

1. Dziś w naszej parafii gościmy **Seminarium Misyjne – Redemptoris Mater**. Zapraszamy na koncert kolęd z całego świata w wykonaniu Seminarzystów. Krótki koncert – po Mszy św. o godz. **11:30**. **Główny koncert – po Mszy św. o godz. 13:00**.

2. Rozpoczęliśmy **Kurs dla Narzeczonych**. Spotkania odbywają się w kaplicy MB – w poniedziałki, o godz. **20:00**. Zapraszamy.

3. Na stolikach z prasą zostały umieszczone **pytania synodalne** przygotowane przez Archidiecezję Warszawską. Chętnych do udziału w Synodzie zapraszamy do zapoznania się z ich treścią. Odpowiedzi na pytania zawarte w ankiecie można przekazać ks. Proboszczowi, bądź bezpośrednio do Sekretariatu Synodu w Wydziale Duszpasterstwa Ogólnego.

1. 20 lat temu Polska otrzymała specjalny przywilej. Od 12 stycznia 2002 r. można uzyskać odpust zupełny – za pobożne odmówienie Koronki do Miłosierdzia Bożego w kościele lub kaplicy w całej Polsce oraz spełnienie zwykłych warunków koniecznych do zyskania odpustu zupełnego. Z prośbą o to zwrócił się do Stolicy Apostolskiej kard. Józef Glemp, którego 9. rocznica śmierci przypada w niedzielę, 23 stycznia.

4. Wspomnienia liturgiczne:

Poniedziałek – wspomnienie św. **Antoniego**, opata;

Środa – wspomnienie św. **Józefa Sebastiana Pelczara**, biskupa;

Piątek – wspomnienie św. **Agnieszki**, dziewicy i męczennicy.

Konto parafii św. Augustyna: **56 1240 2063 1111 0010 0087 4213**

Prosimy o ofiary na pokrycie kosztów druku gazetki. Bóg zapłać!

Redagują: ks. prał. Walenty Królak oraz Parafianie.

www.swaugustyn.pl

Wydawca: Parafia św. Augustyna, ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa. 250 egz. Opracowanie biuletynu i druk: **lis888@wp.pl**